№ 7. Warszawa, dnia 27 lutego 1925 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedynczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 83 grosze, poleconą 1 zł. 03 grosze. Prenumerata kwartalna 8 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03, tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30308.

TREŚĆ.

Przepisy ogólne.

124.

SPROSTOWANIA.

I.

1) W numerze 115 Dz. U. z r. 1924 poz. 1028 w rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa Austrjackiego i Węgierskiego, tudzież zobowiązań funduszu krajowego galicyjskiego, które ciążą na Skarbie Państwa Polskiego w § 10 ustęp 2 zdanie drugie zamiast „emisyj" ma być „emisji";

2) w tymże numerze poz. 1030 w rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu należności innemi przepisami nie objętych oraz o posiłkowem stosowaniu rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r.:

1) w § 4 w punkcie b), wiersz drugi, zamiast „31 kwietnia“ winno być: „31 maja“ a w punkcie c) w wierszu pierwszym zamiast: „1 maja“ winno być: „1 czerwca“;

2) w § 9 wiersz ostatni — zamiast § 37 należy powołać § 37a.

III) w Nr. 118 Dz. U. poz. 1070 w rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o przekształcaniu spółek akcyjnych na spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na stronicy 1581 w ustępie 5 § 3 w wierszu 3 od góry wykreśla się omyłkowo umieszczone słowo „od“.

W Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 4, poz. 35 w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1925 r. o podwyższeniu niektórych zobowiązań tudzież obniżeniu niektórych należności Skarbu Państwa:

1) w § 1 ustęp 2 zamiast: „nieobjętych“ winno być: „nieobjęte“,

2) w § 1 ustęp 3 zamiast daty: „1 stycznia 1923 r.“ winno być: „1 stycznia 1925 r.“;

Organizacja władz.

125.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 stycznia 1925 r.

w przedmiocie zwinięcia urzedu skarbowego akcyz i monopolów państwowych w Suwałkach.

Na zasadzie art. 4 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 391) zarządza się co następuje:

§ 1. Zwija się urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w Suwałkach w okręgu izby skarbowej białostockiej.

§ 2. Agendy zwiniętego niniejszem urzędu przechodzą według właściwości a to z powiatów: suwalskiego, augustowskiego i sejneńskiego na urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w Grodnie, z powiatu zaś szczuczyńskiego na urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w Łomży.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z 1.II 1925 r. Nr. 13, poz. 91).

126.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 stycznia 1925 r.

o organizacji Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego (D. P. M. S.).

Na podstawie art. 2 i 99 ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 756) zarządza się co następuje:

§ 1. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego (D. P. M. S.) wykonywa przywilej (monopol) Skarbu Państwa, określony w art. 1 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 756), jako przedsiębiorstwo o charakterze samodzielnej odrębnej jednostki gospodarczej.

Pozatem Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego może za zgodą Ministra Skarbu prowadzić także inne rodzaje przemysłu i handlu, związane z wykonywaniem monopolu spirytusowego.

§ 2. Siedzibą Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego jest m. st. Warszawa.

§ 3. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego winna najpóźnej w miesiącu wrześniu każdego roku przedłożyć Ministrowi Skarbu plan finansowo-gospodarczy (preliminarz roczny dochodów i rozchodów) na rok następny do zatwierdzenia w myśl art. 3 ustawy o monopolu spirytusowym.

§ 4. Za swoje zobowiązania odpowiada w pierwszym rzędzie Państwowy Monopol Spirytusowy całym swoim majątkiem, posiłkowo zaś ręczy za te zobowiązania Skarb Państwa.

§ 5. W ramach zatwierdzonego przez Ministra Skarbu preliminarza Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego wyrabia, zakupuje, oczyszcza i skaża, przerabia i sprzedaje spirytus i jego odpadki, buduje i urządza potrzebne ku temu zakłady i prowadzi ich eksploatację, pozatem Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego przygotowuje wnioski w sprawach spirytusowych, zastrzeżonych do decyzji Ministra Skarbu.

Do budowy i zakupu nowych fabryk, składów i nieruchomości, do otwierania oddziałów, do sprzedaży względnie zwinięcia tychże oraz do zakupu lub sprzedaży udziałów względnie akcji w przedsiębiorstwach przemysłowo - handlowych, wprowadzenia organizacji zakupu i sprzedaży lub zmiany tej organizacji, potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu.

§ 6. Pierwszy okres gospodarczy liczy się od dnia 4 października 1924 r. do dnia 31 grudnia 1925 r., następne okresy gospodarcze zbiegają się z okresem budżetowym Państwa.

Na dzień 4 października 1924 r. sporządzi Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego bilans otwarcia i przedłoży go Ministrowi Skarbu do zatwierdzenia.

§ 7. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego przedkładać będzie bilans zamknięcia wraz ze sprawozdaniem rocznem i z rachunkiem zysków i strat najpóźniej w trzy miesiące po roku gospodarczym.

§ 8. Czysty zysk, względnie stratę, ustali się po potrąceniu:

a) opłaty skarbowej wraz z dodatkiem do niej, pobieranej przez Skarb Państwa w myśl art. 15 i 22 ustawy o monopolu spirytusowym;
b) dodatku dla związków komunalnych (art. 21 ustawy o monopolu spirytusowym);
c) kosztów zakupu, przewozu, składowania, oczyszczania, skażania i przerobu surowców i materjałów pomocniczych;
d) kosztów opakowania, składowania, przewozu i sprzedaży wyrobów gotowych i półgotowych;
e) odsetek i spłat amortyzacyjnych od zaciągniętych i przez Dyrekcję Państwowego Państwowego Monopolu Spirytusowego zużytych pożyczek;
f) odpisów na fundusz renowacyjny i ubezpieczeniowy;
g) wszelkich innych kosztów fabrykacyjnych, administracyjnych i handlowych.

§ 9. Do funduszu renowacyjnego wstawia Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego corocznie z osiągniętego zysku:

a) 2% od początkowej wartości zabudowań,
b) 10% od początkowej wartości maszyn i wszelkich ruchomości.

Jako wartość początkową przyjąć należy wartość ustaloną w ostatnim bilansie otwarcia.

Nieruchomości i ruchomości przekazane Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego przez Skarb Państwa w myśl art. 3 ustawy o monopolu spirytusowym ocenione zostaną komisyjnie, a sumy szacunkowe, wciągnięte do inwentarza, stanowić będą wartość początkową.

§ 10. Do funduszu ubezpieczeniowego przelewa się corocznie 2% od wartości posiadanych przedmiotów.

§ 11. Sposób zużycia i lokacji funduszów renowacyjnego i ubezpieczeniowego wskaże Minister Skarbu.

§ 12. Czysty zysk (§ 8) służy w pierwszym rzędzie na pokrycie strat z poprzednich okresów gospodarczych. Pozostałość dzieli się, jak następuje:

a) 1% przeznacza się na walkę z alkoholizmem, na szpitale i schroniska dla alkoholików w myśl ust. 5 art. 3 ustawy o monopolu spirytusowym,
b) z reszty przeznaczy Minister Skarbu nie więcej niż 10% na renumerację dla urzędników i funkcjonarjuszów monopolu spirytusowego i współdziałających organów skarbowych, oznaczy potrzebną sumę na kapitał obrotowy i inwestycyjny, a pozostałość przeleje się do Centralnej Kasy Państwowej, jako zysk z monopolu spirytusowego.

§ 13. Opłatę skarbową, dodatki do niej, oraz podatek dla związków komunalnych Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego przelewa bieżąco do Centralnej Kasy Państwowej, a z Ministerstwem Skarbu rozlicza się miesięcznie, najpóźniej do 15 następującego miesiąca.

§ 14. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego w zakresie uprawnień państwowych, odnoszących się do regulowania produkcji, przerobu i obrotu spirytusem i napojami spirytusowemi, bądź to przygotowuje wnioski do decyzji zastrzeżonej Mnistrowi Skarbu, bądź też wydaje zarządzenia w granicach kompetencji własnej, ustalonych ustawą o monopolu spirytuusowym i rozporządzeniami wykonawczemi do tejże ustawy. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego swoje ogólne zarządzenia podaje do wiadomości Ministrowi Skarbu.

§ 15. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego:

a) zwraca się do władz i urzędów pośrednio lub bezpośrednio o udzielenie wyjaśnień i informacyj wszelkiego rodzaju w zakresie gospodarki spirytusowej,
b) współdziała z władzami skarbowemi w kontroli przemysłu spirytusowego i obrotu spirytusem,
c) wydaje bezpośrednio lub pośrednio polecenia do władz skarbowych I i II instancji, oraz do kas skarbowych w sprawach dotyczących obrotu spirytusem i jego przetworami, jako też w sprawach regulowania należności i zobowiązań Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

§ 16. Do czuwania nad interesami natury przemysłowo-handlowej monopolu spirytusowego powołane są władze skarbowe w swoich okręgach. Specjalne te funkcje, które określone zostaną regulaminem Ministra Skarbu, poruczą prezesi władz skarbowych II instancji naczelnikom wydziałów akcyz i monopoluów i przydzielą im za zgodą i z etatu Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego potrzebne siły urzędnicze i pomocnicze. Wsprawach nagłych Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego może się znosić bezpośrednio z naczelnikami tychże wydziałów i niższemi organami skarbowemi, zawiadamiając o tem prezesów władz skarbowych II instancji.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego pokrywa ze swego etatu wszystkie wydatki spowodowane załatwieniem jej spraw przemysłowo-handlowych.

§ 17. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego ustali swoją organizację wewnętrzną drogą regulaminu, zatwierdzonego przez Ministra Skarbu i ogłoszonego w Monitorze Polskim.

§ 18. Dyrektor Państwowego Monopolu Spirytusowego reprezentuje Państwowy Monopol Spirytusowy nazewnątrz i odpowiedzialny jest przed Ministrem Skarbu za działalność swoją i podległych mu funkcjonarjuszów.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego uważa pieczęci z napisem: Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego i z Godłem Państwa po myśli ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 416).

§ 19. W imieniu Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego podpisują wszelkie pisma i zobowiązania:

1) dyrektor, lub
2) w zastępstwie dyrektora—wice-dyrektor, lub
3) za dyrektora — naczelnik wydziału upoważniony do podpisu przez dyrektora.

Czeki i zlecenia wypłaty podpisuje prawomocnie dyrektor lub też 2-ch przez niego upoważnionych urzędników Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

§ 20. Do Dyrektora Państwowego Monopolu Spirytusowego należy:

a) kierownictwo Państwowym Monopolem Spirytusowym i zarządzanie całym jego majątkiem,
b) przyjmowanie i mianowanie funkcjonarjuszów do IX stopnia włącznie, oraz przyjmowanie i zwalnianie pracowników kontraktowych do VII stopnia włącznie, jako też przedstawianie Ministrowi Skarbu wniosków mianowania funkcjonarjuszów od VIII do V stopnia służbowego włącznie, oraz przyjmowania i zwalniania pracowników kontraktowych V i VI stopnia służbowego,
c) wykonanie planu finansowego i operacyjnego,
d) wydawanie instrukcji o wewnętrznej organizacji zakładów podległych Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego,
e) zorganizowanie i wykonywanie kontroli nad tokiem czynności organów Państwowego Monopolu Spirytusowego,
f) przygotowanie wniosków dla Państwowej Rady Spirytusowej,
g) sporządzanie z końcem roku sprawozdania z czynności Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego i przedkładanie go Ministrowi Skarbu.

§ 21. Dyrektor może powierzyć swemu zastępcy załatwianie pewnych spraw, należących do jego kompetencji. Zastępca dyrektora w razie nieobecności tegoż wchodzi w jego wszelkie prawa i obowiązki pod własną odpowiedzialnością wobec Ministra Skarbu. Na wypadek nieobecności dyrektora i jego zastępcy obejmuje kierownictwo Państwowego Monopolu Spirytusowego wyznaczony przez Ministra Skarbu urzędnik Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

§ 22. Funkcjonarjusze Państwowego Monopolu Spirytusowego mogą być:

a) funkcjonarjuszami państwowymi, w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164),
b) pracownikami kontraktowymi, przyjętymi na zasadzie umowy.

Wszyscy funkcjonarjusze Państwowego Monopolu Spirytusowego tworzą odrębny etat w preliminarzu Państwowego Monopolu Spirytusowego i mogą poza poborami i dietami, przywiązanemi do posiadanych stopni służbowych otrzymywać specjalne renumeracje i premje. Wysokość tych dodatków dla dyrektora i jego zastępcy wyznacza Minister Skarbu, dla reszty funkcjonarjuszów dyrektor w ramach sum, zatwierdzonych przez Ministra Skarbu (fundusz remuneracyjny § 12, l. b).

Na dodatki remuneracyjne mogą być wypłacane zaliczki w odstępach miesięcznych.

Z funduszu renumeracyjnego Państwowego Monopolu Spirytusowego mogą być pokrywane poza dodatkami remuneracyjnemi i premjami dla funkcjonarjuszów Państwowego Monopolu Spirytusowego także wydatki na remuneracje i premje dla urzędników skarbowych, współdziałających w czynnościach Państwowego Monopolu Spirytusowego.

§ 23. Wszyscy funkcjonarjusze Państwowego Monopolu Spirytusowego składają przed władzą, która ich zamianowała przysięgę służbową, przepisaną dla urzędników państwowych, od pracowników zaś kontraktowych odbiera się przyrzeczenie wiernej służby.

§ 24. Wszelkie zarządzenia Tymczasowej Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w celu uruchomienia monopolu, uczynione na mocy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 858), są prawomocne również odnośnie do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, a nabyte prawa i przyjęte zobowiązania Tymczasowej Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego przechodzą na Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego, która też przejmuje od Tymczasowej Dyrekcji wszelkie czynności i sprawy bieżące.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1925 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z 7.II 1925 r. Nr. 14, poz. 95).

127.

OKÓLNIK I. D. C. 6939/I.24

w sprawie uprawnień Dyrektorów Dyrekcyj Ceł w przedmiocie ochrony granic.

Do Izb Skarbowych i Dyrekcji Ceł.

Wobec ustanowienia rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11.X 1922 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 91, poz. 846) Dyrekcyj Ceł jako okręgowych władz II instancji na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego i wyłączenia spraw celnych z pod kompetencji Izb Skarbowych zarządzam w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, że zastrzeżone w art. 2 rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 20.VII 1920 r. w przedmiocie ochrony granic (Dz Ust. R. P. Nr. 64, poz. 426) uprawnienie Dyrektorów Izb Skarbowych względnie Prezesa Dyrekcji Skarbu we Lwowie przechodzi do Dyrektorów właściwych Dyrekcyj Ceł, którzy będą odtąd powołani do porozumiewania się z Wojewodami w sprawach wydawanych

przez nich orzeczeń o wysiedleniu z pasa granicznego.

Warszawa, dnia 31 stycznia 1925 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Opłaty stemplowe.

128.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 lutego 1925 r.

w sprawie zmiany niektórych przepisów o opłatach stemplowych, obowiązujących na obszarze ziemi wileńskiej.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315) oraz art. 1 i 3 ustawy z dnia 19 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1065) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego rozciąga się moc obowiązującą następujących przepisów:

a) pozycji 3 lit. b, 23, 27 ustęp 1 i pozycji 30 taryfy stemplowej, wprowadzonej rozporządzeniem b. gen. gub. warszawskiego z dnia 16 lipca 1916 r. (Dz. Rozp. Nr. 40, poz. 127) w brzmieniu, ustalonem w punkcie e) § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 28 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 392),

b) artykułu 5 ustępu 1 i art. 14 ustępu 2 ustawy z dnia 28 października 1921 r. o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 676) w brzmieniu, ustalonem w art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 720).

§ 2. Na skutek zarządzenia zawartego w § 1:

a) stawka opłaty od wyciągów z osobowych kont wkładów lub rachunku bieżącego oraz ksiąg handlowych, ustanowiona w wysokości 2 zł. w art. 26 dekretu Nr. 446 Prezesa Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej z dnia 27 grudnia 1921 r. (Dz. Urz. T. K. L. Śr. z r. 1922 Nr. 1), względnie w § 11 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 28 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 392) — ulega obniżeniu na 20 gr.,

b) stawka opłaty stemplowej, ustanowiona w wysokości 2% w art. 7 i 14 dekretu powołanego wyżej w punkcie a), o ile ona dotyczy dokumentów umownych w sprawach majątkowych, określonych w powołanym art. 7 słowami: „inne umowy“, a nie będących obligami (np. umów o posadę, o robotę, o dział majątku spólnego, o usługi, umów małżeńskich, umów o dział majątku spadkowego, o wykonanie dzieła, układów pojednawczych) — ulega obniżeniu na ½% od wartości przedmiotu; opłata stemplowa w tych przypadkach nie może jednak wynosić mniej niż 20 gr.; jeśli przedmiot umowy jest nieocenny, to opłata wynosi 20 gr.

Wolne są od opłaty stemplowej układy pojednawcze w sądowem postępowaniu spornem, stwierdzone protokółem sądowym,

c) stawka opłaty stemplowej od protestów wekslowych, ustanowiona w art. 23 dekretu, powołanego w ustępie a) w wysokości ½%, ulega obniżeniu na 20 gr. od protestu,

d) wolne są od opłat stemplowych wymienionych w art. 18 — 21 dekretu powołanego wyżej w punkcie a) w brzmieniu, ustalonem w § 11 ustępach 4, 5 i 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 28 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 392), rachunki i potwierdzenia odbioru (kwity), wystawione na sumy lub wartości nie przewyższające 15 zł.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w tydzień po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 13.II 1924 r. Nr. 16, poz. 109).

Monopol tytoniowy.

129.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 stycznia 1925 r.

w przedmiocie ustalenia rabatu handlowego dla sprzedawców wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 13 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) oraz w zmianie rozporządzeń z dnia 17 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 80) i z dn. 27 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 555) zarządza się co następuje:

§ 1. Rabat handlowy od wszystkich wyrobów tytoniowych ustala się na:

a) 13.5% ceny detalicznej sprzedaży dla hurtowników, pobierających wyroby tytoniowe w państwowych magazynach lub fabrykach wyrobów tytoniowych, położonych w siedzibie ich hurtowni (t. j. w tej samej miejscowości);

b) 14.5% ceny detalicznej sprzedaży dla hurtowników, pobierających wyroby tytoniowe w państwowych magazynach lub fabrykach wyrobów tytoniowych położonych poza siedzibą ich hurtowni;

c) 10% ceny detalicznej dla detalistów;

d) 7% ceny detalicznej sprzedaży dla „domowych sprzedaży wyrobów tytoniowych“ (§6 ustęp 1 rozporządzenia z dnia 20 marca 1923 — Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 285).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 lutego 1925 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z 1.II 1925 r. Nr. 13, poz. 90).

Monopol spirytusowy.

130.

OKÓLNIK I. D. A. M. 1859/25 — W. a.

w sprawie rozlewni spirytusu do celów leczniczych i domowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV i Śl. Urzędu Wojewódzkiego Wydz. Skarbowy w Katowicach.

Dla zaopatrzenie ludności w spirytus do celów leczniczych i domowych Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zorganizowała na zasadzie art. 22 i 25 Ustawy z dn. 31.VIII 1924 r. przy rozlewni Warszawskiej rozlew monopolowego spirytusu oraz opracowała warunki sprzedaży tegoż w drodze komisowej przez uprawnione do tego zakłady hurtowej i detalicznej sprzedaży trunków.

O warunkach komisowej sprzedaży Izby Skarbowe będą zawiadomione bezpośrednio przez D. P. M. S.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu upoważnia Izby Skarbowe do wydawania specjalnych uprawnień na hurtową i detaliczną sprzedaż spirytusu do celów domowych i leczniczych.

Uprawnienia takie winny być wydawane niezależnie od koncesyj na sprzedaż trunków, jednakże tylko tym z pośród hurtowych i detalicznych sprzedawców trunków, którzy zasługują na bezwzględne zaufanie władz skarbowych.

Spirytus do celów leczniczych i domowych można będzie nabywać za specjalnem upoważnieniem, które w każdym poszczególnym wypadku będą wydawały Izby Skarbowe, Urzędy akcyzowe względnie Inspektorzy i Komisarze Kontroli Skarbowej w ilościach do 3 butelek jednorazowo na osobę

Lekarze, weterynarze, dentyści, akuszerki, felczerzy zwykli i weterynaryjni, mogą nabywać spirytus dla celów leczniczych bez żadnych ograniczeń i bez upoważnień władz skarbowych, a jedynie za piśmiennem swojem zapotrzebowaniem w razie wątpliwości sprzedającego winni jednak wylegitymować się dowodem osobistym lub innym sposobem stwierdzającym powołanie.

Upoważnienia władz i organów skarbowych i zapotrzebowania personelu lekarskiego zakłady sprzedaży spirytusu mają przechowywać dla okazania organom Kontroli przy rewizjach.

Na przychód i rozchód spirytusu otrzymanego z Dyrekcji P. M. S. sprzedający obowiązani są prowadzić książkę według wzoru ustalonego przez Izbę Skarbową. W pozycjach rozchodowych nie opartych na upoważnieniu jak wyżej należy wymieniać nazwisko nabywcy.

Warszawa, dnia 30 stycznia 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) Dr. Głowacki
Dyrektor Departamentu.

131.

OKÓLNIK Nr. 2/II D. P. M. S.

w sprawie hurtowej sprzedaży i dostawy spirytusu monopolowego.

Do Izby Skarbowej Warszawskiej.

Do warunków hurtowej sprzedaży i dostawy spirytusu monopolowego.

Zmiana punktu „4".

„Należność za spirytus musi być pokryta równocześnie z udzieleniem zamówienia, przyczem przy wpłacaniu pełnej należności za spirytus gotówką D. P. M. S. przyznawać będzie 1% skonta. Dozwolone jest potrącenie skonta z góry w wypadkach przesłania przez nabywcę spirytusu pełnej należności za spirytus pocztą.

Warszawa, dnia 2 stycznia 1925 r.

Dyrektor:
(—) Dr. Podkomorski.

132.

OKÓLNIK Nr. 3 II D. P. M. S.

w sprawie sprzedaży komisowej spirytusu monopolowego.

Do Izb Skarbowych, Urzędów Akcyz i Monopolów, Dyrekcyj Okręgów Skarbowych i Rektyfikacji, które zawarły umowy na komisową sprzedaż spirytusu monopolowego.

W celu ostatecznego zakończenia sprawy zawarcia umów, dotyczących sprzedaży komisowej spirytusu monopolowego, Rektyfikacje, którym ta sprzedaż zostało powierzona, winny niezwłocznie po otrzymaniu niniejszego okólnika, najpóźniej do 10 stycznia 1925 r. złożyć Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego gwarancje w wysokości odpowiadającej 30% przewidywanej dziennej sprzedaży spirytusu.

Gwarancja wymieniona może być:

1) hipoteczna w wysokości 50% wartości zabudowań fabrycznych i gruntu pod temi zabudowaniami, bądź też,

2) bankowa w odpowiedniej wysokości.

Część sumy gwarancyjnej na życzenie Rektyfikacji może Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego przelać na kredyt spirytusowy

(dawniej akcyzowy) o ileby się okazało że suma gwarancji na umowę komisową jest wyższa, aniżeli zapotrzebowanie Rektyfikacji.

Odnośnie komisowej sprzedaży spirytusu monopolowego oczyszczonego na cele kosmetyczne (§ 3 p. 6) to zgodnie z § 1 Umowy dotyczącej sprzedaży komisowej spirytusu monopolowego, sprzedaż wymienioną czasowo się zawiesza.

Z zapotrzebowaniami swojemi na wymienione cele kosmetyczne winni zainteresowani zwracać się bezpośrednio do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Dyrektor:
(—) *Dr. Podkomorski.*

133.

OKÓLNIK Nr. 4/II D. P. M. S.

w sprawie komisowej sprzedaży spirytusu monopolowego.

Do Izb Skarbowych, Urzędów Akcyz i Monopoli, Dyrekcyj Okręgów Skarbowych, Rektyfikacji i Firm, które zawarły umowę na sprzedaż spirytusu monopolowego.

W uzupełnieniu okólnika Nr. 3/II, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego przesyła niniejszym wykaz zmian, jakie zaszły w redakcji okólnika.

1. W okólniku Nr. 3/II, ustęp 1, określający wysokość gwarancji winien mieć następujące brzmienie: „Gwarancja, którą składają firmy upoważnione do Komisowej sprzedaży winna być tej wysokości, by wartość każdodziennej sprzedaży spirytusu nie przekraczała 30% tej gwarancji“.

2. W sprawie komisowej sprzedaży spirytusu:

Komisowa sprzedaż spirytusu musi się odbywać pa cenach ustanowionych Rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 27.XII 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 116, poz. 1037), o ile spirytus nabywany jest:

1) do wyrobu wódek czystych,
2) do wyrobu wódek gatunkowych,
3) dla aptek, na cele lecznicze, domowe i naukowe,
4) do wyrobów cukierniczych,
5) do wyrobu octu,
6) spirytus denaturowany.

Sprzedaż spirytusu do wyrobu pachnideł i wszelkiego rodzaju kosmetyków, oraz spirytusu do masowej fabrykacji środków leczniczych do wyrobu eteru, esencji i t. p. celów przemysłowych po cenach zniżonych może mieć miejsce jedynie w D. P. M. S.

Komisowo wolno na powyższe cele sprzedawać spirytus po cenach wyznaczonych Rozporządzeniem Ministra Skarbu na spirytus przeznaczony do wyrobu wódek gatunkowych (644 zł.).

3. Zastosowanie skonta:

Potrąca się od pełnej ceny 1% skonta tylko przy sprzedaży spirytusu po cenach, które pokrywają conajmniej koszt własny D. P. M. S.

Przy sprzedaży spirytusu denaturowanego, oraz spirytusu do wyrobu octu skonto nie ma zastosowania.

Warszawa, dnia 10 stycznia 1925 r.

Dyrektor:
(—) *Dr. Podkomorski.*

134.

OKÓLNIK Nr. 5/II. D. P. M. S.

w sprawie skażania spirytusu.

Do Izb Skarbowych, Urzędów Akcyz i Monopoli, Dyrekcji Okręgów Skarbowych, Rektyfikacji i Firm, które zawarły z Dyrekcją Państwowego Monopolu Spirytusowego umowę na sprzedaż komisową spirytusu monopolowego.

Niniejszym Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego przesyła przepisy, na zasadzie których odbywać się będzie skażanie spirytusu ogólnym środkiem skażającym:

1. Na zasadzie § 1 i 24 „Umowy Rektyfikacyjnej“ skażanie spirytusu ogólnym środkiem skażającym odbywać się będzie w Rektyfikacjach, które podpisały z Dyrekcją Państwowego Monopolu Spirytusowego umowę na sprzedaż komisową, stosownie do przepisów dotychczas obowiązujących przy skażaniu.

2. Denaturat winien mieć 92% mocy i być skażonym w obecności Kontroli Skarbowej.

3. Rektyfikacje uprawnione są do sprzedaży denaturatu do hurtowni (rozlewni) spirytusu skażonego, w granicach ich zapotrzebowania.

4. Prawo nabycia w Rektyfikacji denaturatu przysługuje tym wszystkim, którzy dotychczas mieli prawo nabywać spirytus do skażania ogólnym środkiem skażającym, oraz tym, którzy posiadali prawo na rozlew denaturatu.

5. Rozlewnie denaturatu sprzedają denaturat w trybie dotychczasowym.

6. Do dnia 25 stycznia r. b. Rektyfikacje winny podać do wiadomości Dyrekcji Państwowego Monopolu Sprytusowego:

a) jaką ilość spirytusu pragną denaturować miesięcznie,
b) ile posiadają środka skażającego,
c) pochodzenie środka skażającego (skąd nabyty),
d) skład (jakość) środka skażającego,
e) po jakiej cenie sprzedadzą powyższy środek skażający Dyrekcji Państwowego Monopalu Spirytusowego.

Warszawa, dnia 13 stycznia 1925 r.

Dyrektor:
(—) *Dr. Podkomorski.*

135.

OKÓLNIK Nr. 6/IV. D. P. M. S.

w sprawie rozlewni spirytusu do celów domowych, naukowych i leczniczych.

Do wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV.

D. P. M. S. zamierza rozlew spirytusu na cele domowe, naukowe i lecznicze (art. 22 1 1 ustawy o monopolu spirytusowym) zcentralizować w Warszawie, prowadząc rozlew ten na własnej administracji w rozlewni na Pradze, urządzając przy rozlewni biuro fabrycznej sprzedaży spirytusu obutelkowanego. Dalszą sprzedaż zamierza D. P. M. S. uskuteczniać przez firmy, posiadające koncesje na hurtową sprzedaż wódek, a zasługujące na specjalne zaufanie.

Wobec tego D. P. M. S. zwraca się z prośbą o możliwie odwrotne podanie kilku firm, które, zdaniem Izb Skarbowych nadawałyby się na prowadzenie odsprzedaży spirytusu butelkowanego.

Warszawa, dnia 17 stycznia 1925 r.

Dyrektor:

(—) *Dr. Podkomorski.*

136.

OKÓLNIK Nr. 7/VII. D. P. M. S.

w sprawie otwierania rachunków bieżących.

Do wszystkich Rektyfikacji, oraz do wiadomości wszystkich Izb Skarbowych, Urzędów Akcyz i Monopoli i Dyrekcji Okręgów Skarbowych.

Stosując się do życzenia niektórych rektyfikacji, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego otwiera u siebie rachunek bieżący dla rektyfikacyj, pod następującemi warunkami:

1. Rachunek bieżący otworzony będzie tylko tej rektyfikacji która wyraziła swą zgodę, podpisując formularz (załącznik Nr. 1).
2. O otworzeniu rachunku bieżącego Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zawiadamia Rektyfikacje awizem (załącznik Nr. 2).
3. Na rachunek bieżący będą zapisywane kwoty, należne rektyfikacji jako premje rektyfikacyjne, wynagrodzenie za komisową sprzedaż rektyfikatu, zwrot kosztów transportu, względnie wynagrodzenie za rozlew i t. d.; o każdym zapisie rektyfikacja zostanie powiadomiona niezwłocznie awizem (załącznik Nr. 3).

U w a g a: Wpływy z komisowej sprzedaży rektyfikatu, które w myśl umowy winny być każdodziennie wpłacane do P. K. O. będą uważane jako wpływy gotówkowe, a więc nie będą księgowane na rachunkach bieżących. (Patrz zastrzeżenie p. C.).

4. Z rachunku bieżącego będą przekazywane kwoty, według dyspozycji rektyfikacji, nadsyłanych do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego według odnośnego formularza, (załącznik Nr. 4) z następującemi zastrzeżeniami:

a) Pierwszeństwo mają należności dla Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego,

b) Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego będzie przekazywać według dyspozycji do wszystkich instytucji firm i banków, mających swoje conto w P. K. O. lub rachunek żyrowy w Banku Polskim, lub rachunek bieżący w Banku Gospodarstwa Krajowego. Uprasza się dysponować możliwie sumami ponad 2.000 zł. Gdyby dyspozycje na firmy obce okazały się uciążliwe, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zastrzega sobie zamknięcie rachunku bieżącego za tygodniowem wypowiedzeniem,

c) Ponieważ wpływy z Komisowej sprzedaży spirytusu winny być wpłacane każdodziennie do P.K.O., a więc do dyspozycji, by należność była pokryta z rachunku bieżącego, z tytułu tuch wpłat, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego nie będzie uwzględniać,

d) Niezwłocznie po otrzymaniu dyspozycji, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego będzie ją wypełniać, obciążając conto rachunku bieżącego z zawiadomieniem interesowanej rektyfikacji, awizem (załącznik Nr. 3).

e) Za przekazywanie pieniędzy, oraz za porto, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego nie będzie obciążać conta rachunku bieżącego żadnemi prowizjami,

f) Co pół roku Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego będzie przesyłać conto-correnty dla uzgodnienia.

Warszawa, dnia 21 stycznia 1925 r.

Dyrektor:

(—) *Dr. Podkomorski.*

Załacznik Nr. 1 do okólnika Nr. 7/VII.

. . . . dnia . . . . 1925 r.

Rektyfikacja.

(stempel firmy, adres).

Do Dyrekcji

Państwowego Monopolu Spirytusowego

Rektyfikacja . . . .

prosi Dyrekcję P. M. S. o otworzenie w Centrali Dyrekcji r-ku bieżącego, oświadczając, że warunki pod któremi bedzie otwarty rachunek, są znane rektyfikacji.

Dyspozycje będą podpisywać pp.: . . . .

. . . .

własnoręczne podpisy których, są poniżej uwidocznione i przez notarjusza uwierzytelnione.

Podpisy:

p. . . . . podpisywać bedzie . . . .

p. . . . . „ „ . . . .

p. . . . . „ „ . . . .

Załącznik Nr. 2, do okólnika 7/VII
Warszawa, dnia . . . . 1925 r

DYREKCJA
PAŃSTWOWEGO MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO
Nr. . . . . . . /VII

DO REKTYFIKACJI

Zgodnie z pismem Panów z dnia .... Dyrekcja P. M. S. otwiera z dniem .... rachunek bieżący Nr. .... w swych kkiążkach.

Za Dyrektora:
Naczelnik Wydziału:

Załącznik Nr. 3, do okólnika 7/VII.

DYREKCJA PAŃSTWOWEGO MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO.

DO REKTYFIKACJI

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zawiadamia, że na r-ku bieżącym Nr. .... zostały zaksięgowane następujące pozycje:

WINIEN		TREŚĆ	MA	
Zł.	gr.		Zł.	gr.

Za Dyrektora:
Naczelnik Wydziału:

Załącznik Nr. 4, do okólnika 7/VII
Warszawa, dnia .... 1925 r.

REKTYFIKACJA.
(stempel firmy, adres).

DO
Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Z naszego r-ku bieżącego Nr. .... prosimy przekazać kwotę:

zł. .... gr. ....
słownie ....
(komu) ....

Podpisy:

137.

OKÓLNIK L. 9753/III D. P. M. S.

w sprawie obrotu i sprzedaży spirytusu.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Wydział IV, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, Wydział Skarbowy w Katowicach, Urzędów Akcyz i Monopoli, Dyrekcji Okręgów Skarbowych.

O b r ó t s p i r y t u s u. Rozporządzeniem z dnia 20 września 1924 r. L. 6/III polecone zostało składanie raportów dekadowych o obrocie spirytusem przez wszystkie Kontrole Skarbowe. Ponieważ raporty te nadal składane być mają bezpośrednio przez zakłady rektyfikacyjne, znosi się niniejszym obowiązek nadsyłania ich przez Kontrolę Skarbową.

K o p e r t y F i r m o w e. D. P. M. S. dostarczyła zapas kopert firmowych wszystkim Kontrolom Skarbowym przy zakładach rektyfikacyjnych, które wykonują sprzedaż komisową spirytusu monopolowego, celem użycia ich do przesyłania raportu dziennego, przewidzianego w rozporządzeniu Ministerstwa Skarbu, Departament Akcyz i Monopolów L. 16891/A. z dnia 30 grudnia 1924 r.

S p r z e d a ż s p i r y t u s u. Ze względu na pośpiech konieczny przy wykonaniu wszelkich zamówień na spirytus, D. P. M. S. przesyła kopje swych zleceń według formularza Nr. 8 bezpośrednio do rąk Urzędów Akcyz i Monopolów, względnie Dyrekcji Okręgów Skarbowych i uprasza przesłać je niezwłocznie po odbiorze odnośnym Kontrolom Skarbowym przy zakładach rektyfikacyjnych względnie składnicach sprzedaży spirytusu monopolowego.

Warszawa, dnia 22 stycznia 1925 r.

Dyrektor:
(—) *Dr. Podkomorski.*

138.

OKÓLNIK Nr. 8/III. D. P. M. S.

w sprawie sprzedaży komisowej spirytusu monopolowego.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Wydział IV, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego Wydział Skarbowy w Katowicach. Urzędów Akcyz i Monopoli, Dyrekcji Okręgów Skarbowych, Rektyfikacji i Firm, które zawarły umowę na sprzedaż spirytusu monopolowego.

S p r z e d a ż k o m i s o w a. Nawiązując do rozporządzenia Ministerstwa Skarbu Departament Akcyz i Monopolów z dnia 30 grudnia 1924 r. L. 16891/A. wyjaśnia się, odnośnie do zarządzenia wyrażonego w końcu punktu 3, że komisjoner, prowadzący z polecenia D. P. M. S. sprzedaż komisową spirytusu monopolowego, zobowiązany jest przesłać raport negatywny, o ile w danym dniu odpraw na sprzedaż komisową nie było, w postaci zwyczajnej pocztówki, ponieważ używanie na ten cel obszernych formularzy Nr. 22 ze względów oszczędnościowych nie jest wskazane. Treść doniesienia w wypadkach negatywnych ująć należy według następującego wzoru:

1) Miejscowość i data. 2) Sprzedaż komisowa — raport negatywny. W dniu . . . . . . nie wydałem(liśmy) żadnych ilości spirytusu monopolowego na poczet sprzedaży komisowej. 3) Podpis.

Raport negatywny nie potrzebuje być zaopatrzony w bieżącą numerację, natomiast raporty składane wielkim formularzem Nr. 22 obowiązkowo numerowane być winne według kolejności.

Przy tej sposobności D. P. M. S. zwraca komisjonerom uwagę, że raporty nadsyłane w dwóch egzemplarzach, w wielu wypadkach wykazują znaczne luki, mianowicie brak wypełnienia poszczególnych rubryk. Wobec tego D. P. M. S. zaznacza, że ścisłe wypełnienie wszelkich przewidzianych rubryk jest bezwzględną koniecznością, od której niedopuszczalne są wyjątki. Ponadto podpisy na raportach składane być winne obowiązkowo w pełnem brzmieniu firmy, według prawnego jej ustalenia, gdyż sam podpis funkcjonariusza firmy, nie odpowiedzialnego wobec D. P. M. S., nie może być uznany za wystarczający.

Warszawa, dnia 22 stycznia 1925 r.

Dyrektor:
(—) *Dr. Podkomorski.*

139.

OKÓLNIK Nr. 9/III D. P. M. S.

w sprawie formularzy do zamówień spirytusu.

Do wszystkich zakładów rektyfikacyjnych.

Dostawa formularzy. Stosownie do zapowiedzi w okólniku Nr. 1/III z dnia 30.XII 1924 roku D. P. M. S. przesłała zakładom rektyfikacyjnym w międzyczasie formularze C. do zamówień na spirytus wszelkich gatunków z wyjątkiem spirytusu do przerobu na wódki gatunkowe oraz wódki czyste i spirytusu skażonego. W dniu dzisiejszym D. P. M. S. przesyła w dalszym ciągu następujące formularze:

1) Form. 7 — zamówienie D 1 na spirytus skażony dla rozlewni,
2) Form. 7 — zamówienie D 2 na spirytus skażony dla celów przemysłowych i t. p.
3) Form. 6 — rekapitulację na przychód,
4) Form. 10 — rekapitulację na rozchód,
5) Form. 12 — rozliczenie miesięczne,
6) Form. 20 — zapas spirytusu,
7) Form. 21 — wykaz skażenia.

Formularze, wymienione pod Nr. 3 — 7, przeznaczone są do opracowania rozliczeń miesięcznych w myśl art. 34 Umowy Rektyfikacyjnej. D. P. M. S. uprasza o wygotowanie rozliczeń za każdy miesiąc oddzielnie, zaznaczając że rozliczenia te winny być wypisane atramentem kopjowym ze względu na konieczność pobierania kopji przez D. P. M. S. W interesie zakładów rektyfikacyjnych D. P. M S. zaleca bezwzględnie ścisłe wypełnianie wszystkich formularzy, ponieważ jakakolwiek nieścisłość z konieczności musiałaby spowodować zwłokę w dalszem uregulowaniu rozliczeń. Przy tej sposobności D. P. M. S. podaje do wiadomości, że w pierwszych dniach lutego przewidzianą jest konferencja pp. rektyfiktorów na którą rozesłane zostaną osobne zaproszenia.

Wysyłka próżnych beczek do gorzelni. Doszło do wiadomości D. P. M. S. że niektóre zakłady rektyfikacyjne wysyłały próżne beczki do gorzelni bez opłacenia zgóry kosztów przewozowych, wskutek czego odbiorcze gorzelnie zniewolone zostały do opłat, które na mocy artykułu 12 umowy rektyfikacyjnej zobowiązane są wykładać zakłady rektyfikacyjne. Ze względu na naruszenie przyjętych zobowiązań, D. P. M. S. uprasza niniejszem o niezwłoczne zawiadomienie, którym gorzelniom dostarczone zostały dotąd próżne beczki bez opłacenia zgóry kosztów przewozowych.

Warszawa, dnia 22 stycznia 1925 r.

Dyrektor:
(—) *Dr. Podkomorski.*

140.

OKÓLNIK Nr. 10/VI

w sprawie prób rektyfikatu.

Do Izb Skarbowych, Urzędów Akcyz i Monopoli, Dyrekcji Okręgów Skarbowych i Rektyfikacji.

Przy pobieraniu prób rektyfikatu należy stosować się do poniżej wyłuszczonych wskazówek:

1. Próbę rektyfikatu pobiera się ze zbiornika. Jeżeli rektyfikat przechowuje się w paru zbiornikach, to próbę należy pobrać do oddzielnych naczyń z każdego zbiornika osobno.

2. Rektyfikat do każdej próby pobiera się w ilości nie mniejszej 1 litra.

3. Butelki, przed ich napełnieniem, winny być starannie wymyte, a następnie przepłukane tym samym rektyfikatem, którego próba ma być przesłana do zbadania.

4. Po napełnieniu, butelki winny być szczelnie zakorkowane czystym, nowym, (nieużywanym) korkiem, starannie owiniętym staniolem lub papierem pergaminowym. W tym ostatnim wypadku koniecznem jest owinąć korek w taki sposób, ażeby pergamin pokrywał tylko dolną połowę korka i nie wystawał ponad szyjkę butelki. Szyjkę butelki, po jej napełnieniu i zakorkowaniu, należy owinąć kawałkiem płótna, zabezpieczyć szpagatem i końce tegoż umocować lakiem do kawałka tektury.

Lakowanie korków jest niedopuszczalne.

5. Na butelkę należy nakleić etykietę z oznaczeniem na niej:

a) nazwy gorzelni (rektyfikacji) oraz miejscowości,

b) Nr. zbiornika (jeżeli jest ich więcej, niż 1),

c) mocy rektyfikatu,

d) czy wytrzymuje próbę z kwasem siarkowym 10 × 10,

e) miejsca oczyszczania rektyfikatu,

f) powodu nadesłania próby (zapotrzebowanie Dyrekcji P. M. S., czy inny powód).

6. Przesyłki z próbkami winny być opakowane w sposób zabezpieczający je przed uszkodzeniem w drodze.

7. Próby rektyfikatu, nadsyłane do analizy, a nieodpowiadające wyszczególnionym w p. p. 1, 2, 3, 4 i 5 okólnika warunkom, będą uznane jako nienadające się dla celów Centralnego Laboratorjum D. P. M. S.

8. Próby rektyfikatu należy kierować pod adresem Wydziału Technicznego Dyrekcji P. M. S., Warszawa, Królewska Nr. 23.

Warszawa, dnia 23 stycznia 1925 r.

Dyrektor:
(—) Dr. Podkomorski.

141.

OKÓLNIK Nr. 11/VII D. P. M. S.

w sprawie sposobu wpłaty dodatkowej opłaty od wyrobu wódek gatunkowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Urzędów Akcyz i Monopoli, do Dyrekcji Okręgów Skarbowych w Małopolsce do Ministerstwa Skarbu wszystkich Departamentów, oraz do wszystkich Wydziałów Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Opierając się na Rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 116, poz. 1037, § 11) Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego prosi by Organa Skarbowe nakazywały fabrykantom wódek gatunkowych, wpłacać dodatkową opłatę od wódek gatunkowych w wysokości: 77 złotych za 1 hektolitr kupionego od Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego spirytusu do P. K. O. na konto Nr. 30500.

Awiz wpłaty winien być przesłany do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego przez fabrykanta wódek, według załączonego formularza Nr. 1, po uprzedniem zaświadczeniu zgodności ilości spirytusu zużytego na fabrykację wódek gatunkowych przez Organa Skarbowe.

Niezależnie od powyższego Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego prosi przesłać do dn. 10 następnego miesiąca bezpośrednio, wykaz obrotu spirytusu w fabrykach wódek gatunkowych według załączonego formularza Nr. 2.

Odpis wykazu należy przesłać do władz skarbowych II instancji.

Warszawa, dnia 27 stycznia 1925 r.

Dyrektor:
(—) Dr. Podkomorski.

FORMULARZ Nr. 1

do okólnika Nr. 11/VII

. . . . 1925 r.

Fabryka wódek gatunkowych
stempel firmy i adres.

Do
Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego
Wydział VII
Warszawa

Krakowskie-Przedmieście Nr. 50.

Niniejszem oświadczam, że w miesiącu . . . . . . 1925 r. zgodnie z książkami produkcyjnemi przerobiłem . . . . . . litrów % spirytusu na wódki gatunkowe. W myśl § 11 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27.XII 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 116. poz. 1037) należy się po: 77 złotych za hektolitr przerobionego spirytusu, co wynosi . . . . . zł. według poniższego zestawienia:

Remanent alkoholu nierozlanego na dzień 1.I 1925 r. . . . . litr.
kupiono spirytusu w ciągu stycznia 1925 r. od D. P. M. S. . . . . ,,

Razem: . . . . litr.
przerobiono na wódki czyste . . . . . litr.

Pozostało . . . . litr.
przerobiono na wódki gatunkowe . . . . litr.

Pozostałość spirytusu na dzień 1.I 1925 r. . litr.
Całkowita należność w kwocie . . . .
przekazano do P. K. O. (konto Nr. 30500) dnia . . . .

Podpis pod stemplem firmowym

Urząd Akcyz i Monopoli, względnie Dyrekcja Okręgu Skarbowego w . . . . zaświadcza niniejszem, że fabryka wódek . . . . przerobiła według ksiąg produkcyjnych . . . . litr. spirytusu na wódki gatunkowe w przeciągu miesiąca stycznia 1925 r.

pieczęć podpis

URZĄD AKCYZ I MONOPOLI
względnie Dyrekcja Okręgu Skarbowego
w ....

FORMULARZ Nr. 2,
do Okólnika Nr. 11/VII.
.... 1925 r.

DO DYREKCJI PAŃSTWOWEGO MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO
Wydział VII
Warszawa
Krakowskie - Przedmieście Nr. 50.

WYKAZ
obrotu spirytusu w fabrykach wódek gatunkowych Okręgu ....
....

Nż. porz.	Nazwisko fabryki wódek gatunkowych	Remanent spirytusu 1/I. 25 r.	Kupiono spirytusu w styczniu w D. P. M. S.	Zużyto w styczniu		Pozostało spirytusu na dzień 1/II. 25 r.
		litrów	litrów	na wódki czyste	na wódkki gatunk.	

Pieczęć Podpis

142.

OKÓLNIK Nr. 12/II D. P. M. S.

w sprawie skażania spirytusu.

Do Izb Skarbowych, Urzędów Akcyz i Monopoli, Dyrekcji Okręgów Skarbowych, Rektyfikacji i Firm, które zawarły z Dyrekcją Państwowego Monopolu Spirytusowego umowę na sprzedaż komisową spirytusu monopolowego.

Uzupełniając okólnik Nr. 5/II z dnia 13 stycznia r. b. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego przesyła przepisy, na zasadzie których odbywać się będzie skażenie spirytusu ogólnym środkiem skażającym:

1. Rektyfikacje, w których dotychczas odbywało się skażanie spirytusu i które zawarły umowę z Dyrekcją Państwowego Monopolu Spirytusowego na sprzedaż komisową spirytusu, winne zacząć skażanie spirytusu ogólnym środkiem skażającym, natychmiast po otrzymaniu niniejszego okólnika.

2. Do skażania winno się używać spirytusu pośledních gatunków, względnie surówki z gorzelni przemysłowych i drożdżowni, ściśle według dyspozycji wydanej przez Wydział III Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

3. Denaturat winien być o mocy 92% objętościowych.

4. Środka skażającego dostarczy Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego. W braku tegoż, do dnia 1 marca r. b. Rektyfikacje mogą używać dawniejszych środków skażających, ostatnio przy skażaniu stosowanych. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zwraca koszty wyłożone na zakup środka skażającego krajowego (Łańcut, Grodzisk, „Akwawit" w Lesznie, jak również dawniejszego środka rosyjskiego). Przy zakupie dawniejszego środka skażającego, Rektyfikacja nie może jednak przekroczyć tej ilości, która przypuszczalnie powinna wystarczyć do 1 marca na potrzeby skażania.

5. Rektyfikacje obowiązane są sprzedawać denaturat wszystkim, uprawnionym do nabywania spirytusu skażonego, stosownie do okólnika 5/II z dnia 13 stycznia r. b. po cenie 55 złotych za (1) hl. objętościowy zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 24 grudnia 1924 r. i na warunkach, objętych umową, dotyczącą sprzedaży komisowej spirytusu monopolowego.

6. Dla hurtowników i detalistów obowiązywać będą następujące ceny sprzedażne denaturatu:

w hurcie . . . . 67 gr. za 1 litr objętościowy bez naczynia,

w detalu . . . . 75 gr. za 1 litr objętościowy bez naczynia.

Odnośne rozporządzenie wykonawcze Ministerstwa Skarbu w sprawie cen ukaże się niebawem. Do chwili ukazania się tegoż rozporządzenia, pozostaje w mocy dotychczasowo obowiązujący stan prawny z przed dnia 1 stycznia 1925 r.

Warszawa, dnia 29 stycznia 1925 r.

Dyrektor:
(—) Dr. Podkomorski.

143.

OKÓLNIK Nr. 13/IV D. P. M. S.

w sprawie nadsyłania wykazów.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Województwa Śląskiego.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego prosi o sporządzenie i nadesłanie Dyrekcji możliwie w terminie 2-tygodniowem następujących trzech wykazów osób lub firm, posiadających niewygasłe jeszcze koncesje na hurtową sprzedaż wyrobów alkoholowych:

1) wykaz Nr. 1 — koncesje na hurtownie wydane fabrykom lub fabrykantom wódek;

2) wykaz Nr. 2 — koncesje wydane osobom lub związkom uprzywilejowanym (inwalidzi, wdowy po wojskowych i t. p.).

3) wykaz Nr. 3 — koncesje wydane osobom lub firmom nieobjętym wykazami Nr. Nr. 1 i 2.

Uprasza się o sporządzenie wykazów z uwidocznieniem:

a) województw,

b) powiatu,

c) miejscowości, na która koncesja jest wydaną,

d) najbliższej stacji kolejowej lub pocztowej,

e) nazwy właściciela koncesji (firma, nazwisko, nazwa związku) i

f) w wykazie Nr. 2 tytuł uprzywilejowania.

Warszawa, dnia 29 stycznia 1925 r.

Dyrektor:
(—) Dr. Podkomorski.

Wzór formularza.

Wykaz Nr. ....

Koncesje wydane ....
Województwo ....

Nr. porz.	Powiat	Miejscowość	Najbliższa stacja kolejowa lub pocztowa	Nazwisko właściciela koncesji	Tytuł uprzywilejowania lub inne uwagi

144

OBWIESZCZENIE

w przedmiocie ustanowienia taryfy na używanie beczek do przewozu spirytusu surowego.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. Ust. R. P. Nr. 78, poz. 756) ustanawia się następujące opłaty za używanie beczek do przewozu spirytusu:

1) Za dostarczane przedsiębiorcom gorzelni na ich żądanie beczki skarbowe D. P. M. S. pobierać będzie opłatę w wysokości 0,10 zł. od każdego przewiezionego hlitra spirytusu 100,° niezależnie od kosztów frachtu kolejowego przewozu tych beczek (w próżnym stanie) od najbliższego składu D. P. M. S. do stacji kolejowej przedsiębiorcy gorzelni.

2) Za używanie beczek, należących do przedsiębiorców gorzelni, do transportu spirytusu kolejowego, lub wodnego od stacji kolejowej lub przystani danej gorzelni do miejsca przeznaczenia spirytusu, D. P. M. S. płacić będzie przedsiębiorcom gorzelni wynagrodzenie w wysokości 0,20 zł. od każdego przewiezionego hlitra spirytusu 100°. Pozatem D. P. M. S. ponosi koszty frachtu kolejowego lub wodnego przewozu tychże beczek próżnych z powrotem do miejsca załadowania tych beczek na kolej lub statek.

3) Przy obrachunku zaokrąglać się będzie ilość ponad ½ hl. do pełnego hlitra. Ilości poniżej ½ hl. nie bierze się pod uwagę.

4) Przedsiębiorca gorzelni, wypożyczający od D. P. M. S. beczki skarbowe, obowiązany jest używać ich wyłącznie do przewozu spirytusu monopolowego według dyspozycji D. P. M. S. W razie przekroczenia tego obowiązku D. P. M. S. liczyć będzie za każdy rozpoczęty tydzień używania beczek do innych celów 1 zł. od beczki. Pozatem zastrzega się dochodzenie wszelkich strat i szkód.

5) Jeśli beczki, wypożyczone przez D. P. M. S., nie mogą być z powodu odstawienia kontygentu użyte do przewozu spirytusu na rzecz D. P. M. S., przedsiębiorca zobowiązany jest na żądanie Dyrekcji Państw. Monopolu Spirytus. odstawić w terminie przez nią określonym beczki do najbliższego składu D. P. M. S. W razie nieterminowe-

go odstawienia beczek D. P. M. S. liczyć będzie za każdy rozpoczęty tydzień zwłoki 1 zł. za beczkę.

Warszawa, dnia 6 lutego 1925 r.

Dyrektor
Państwowego Monopolu Spirytusowego:
(—) *Dr. Podkomorski.*

(Monitor Polski z dn. 9.II 1925 r. Nr. 32).

Podatki konsumcyjne.

145.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1925 r.

o częściowej zmianie rozporzadzenia Ministra Skarbu z dnia 25 sierpnia 1924 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o opodatkowaniu piwa.

Na zasadzie art. 34 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 635) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustęp 4 § 14 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 sierpnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 850) otrzymuje następujące brzmienie:

„4) Kredytowany podatek wraz z odsetkami po 6% w stosunku rocznym należy zapłacić najpóźniej dnia następnego po upływie szóstego tygodnia kredytu (art. 10 ust. 3 ustawy), a gdyby dzień ten przypadł na niedzielę lub święto, w następującym dniu powszednim. Sześciotygodniowy kredyt liczy się od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek uiszczenia podatku spożywczego (art. 10 ust. 1 ustawy)".

§ 2. Ustępy 4 i 5 § 59 wymienionego wyżej rozporządzenia otrzymują następujące brzmienie:

„4) Do oznaczenia stopy podatku, jaką przy obliczeniu przypadającej kwoty podatkowej ma się zastosować, należy policzyć z rozchodu miesiąca obrachunkowego tylko tę część piwa, co do której powstał obowiązek uiszczenia podatku, przyczem kwoty podatkowe oblicza się najpierw od piwa pełnego, potem od piwa dubeltowego, a na ostatku od piwa mocnego".

„5) Następnie oblicza się wyrób piwa do końca miesiąca (§ 3). Ilość piwa wyrobionego otrzymuje się przez zesumowanie piwa wyrobionego w miesiącu poprzednim z piwem co do którego w ostatnim miesiącu zaszedł obowiązek zapłacenia podatku, z piwem wywiezionem po myśli artykułu 4 ustawy bez uiszczenia podatku, tudzież z piwem wydanem pracownikom browaru. Ustalone w ten sposób ilości piwa stanowią podstawę do obliczenia podatku od dalszego rozchodu przy następnym rozrachunku".

§ 3. Ustęp 5 § 69 wymienionego wyżej rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„5) Ostateczny obrachunek sporządza się z końcem roku obrachunkowego. Do tego czasu ubytki stwierdzone przy poprzednich ćwierćrocznych sprawdzaniach zapasów pozostają nieopodatkowane, chyba że stwierdzi się, iż ubytki te powstały wskutek nadużycia w browarach. Stwierdzone zaś nadwyżki zapisuje się każdorazowo na przychód w książce podatkowej od piwa, jako podlegające podatkowi. Okoliczność tę należy w książce uwagowo zaznaczyć".

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 13.II 1925 r. Nr. 16, poz. 107).

146

OKÓLNIK L. 2022 D. A. M. - W. a.

Do wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydz. Skarb. w Katowicach.

W p. 5 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 12 b. m. L. 983/A w przedmiocie wódki pejsachowej mylnie napisano:

„Podanie o pozwolenie na produkcję spirytusu na wywóz wódek" i t. d. gdy powinno być: „. . . . na wyrób wódek . . . ", co się niniejszem prostuje.

Warszawa, dnia 3 lutego 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki.*
Dyrektor Departamentu.

Przepisy celne.

147.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 20 stycznia 1925 r.

o trybie postępowania przy przewozie i wywozie substancyj i przetworów odurzających.

Na postawie art. art. 2, 6, 7, 8, 9 i 11 ustawy z dnia 22 czerwca 1923 r. w przedmiocie substancyj i przetworów odurzających (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 559), art. 1 ustawy z dnia 28 listopada 1923 r. w przedmiocie zniesienia Ministerstwa Zdrowia Publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 131, poz. 1060), § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 18 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozdziału kompetencji Ministra Zdrowia Publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 86) oraz zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1924 r. w przedmiocie uzupełnienia § 6 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 420) zarządza się co następuje:

§ 1. Przywóz z zagranicy i wywóz zagranicę substancyj i przetworów odurzających, podlegających przepisom ustawy z dnia 22 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 559), a mianowicie: opium we wszelkich postaciach, morfiny i innych (z wyjątkiem kodeiny) alkaloidów opium, heroiny, kokainy, wszelkich soli i przetworów tych substancyj oraz tych pochodnych, które w drodze rozporządzenia (art. 1 powołanej ustawy z dnia 22 czerwca 1923 r.) — będą uznane za równie szkodliwe dla zdrowia, nie może odbywać się inaczej, jak po uprzedniem uzyskaniu:

a) certyfikatu przywozu, lub wywozu i

b) zezwolenia na dokonanie odprawy celnej.

§ 2. Przewidziane wyżej certyfikaty (§ 1 p. a), których wzory podane są w załączniku do niniejszego rozporządzenia (załączniki Nr. 1 i Nr. 2), będą wydawane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych osobom i instytucjom uprawnionym do sprowadzania substancyj i przetworów odurzających celem uzyskania od właściwych władz państw eksportujących lub importujących zezwolenia na ich wywóz lub przywóz oraz celem stwierdzenia, że substancje te i przetwory w ilościach w certyfikatach podanych są przeznaczone dla celów leczniczych lub naukowych.

§ 3. Osoby i instytucje ubiegające się o pozwolenie przywozu winny złożyć w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych należycie ostemplowane danie.

W podaniu tem należy wymienić:

a) nazwisko i imię, względnie nazwę osoby lub instytucji sprowadzającej,

b) dokładny adres sprowadzającego,

c) urząd celny, w którym przesyłka ma być odprawioną,

d) państwo i miejscowość skąd przesyłka ma być nadana,

e) nazwisko i imię, względnie nazwę osoby lub instytucji wysyłającej,

f) dokładne wyszczególnienie substancyj i przetworów odurzających lub zawierających takie substancje i przetwory, z podaniem dokładnej ich wagi netto, o ile to dotyczy opjum — jego gatunku i zawartości morfiny, o ile zaś to dotyczy preparatów zawierających te substancje i przetwory — ilości tych ostatnich.

Przesyłki, zawierające substancje i przetwory odurzające, przeznaczone dla osób lub instytucyj, które uzyskały certyfikat przywozu, nie mogą być adresowane do osób trzecich, jak np. firm transportowych i t. p. Pozatem przesyłki te nie mogą zawierać w łącznem opakowaniu żadnych innych przetworów, leków i towarów.

Certyfikaty przywozu podlegają opłacie stemplowej, ustnowionej dla świadectw urzędowych.

§ 4. Osoby i instytucje, ubiegające się o pozwolenie wywozu, winny złożyć w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych należycie ostemplowane podanie.

W podaniu tem należy wymienić dane wyszczególnione w pp. a, b, c, e i f § 3 (odnośnie do pp. a i b, zamiast: „sprowadzającego" ma być: „wysyłającego"; do p. e zamiast: „wysyłającej" — „odbierającej") i zadeklarować, że wysyłający zna przepisy normujące przywóz substancyj i przetworów odurzających, a obowiązujące w państwie przeznaczenia.

Ponadto do podania tego winno być dołączone, przepisane w państwie przeznaczenia, zezwolenie na przywóz, zawierające zarazem oświadczenie, do jakiego celu mają służyć wywiezione przetwory i substancje. W przypadku, kiedy państwo przeznaczenia zezwoleń takich nie udziela, winno być dołączone do podania zaświadczenie właściwych władz konsularnych polskich, że sprowadzający posiada wszystkie uprawnienia, wymagane w myśl przepisów obowiązujących w kraju przeznaczenia.

§ 5. Przewidziane w p. b § 1 zezwolenia będą wydawane przez Ministerstwo Skarbu.

Ministerstwo Skarbu, wydając odpowiednie zarządzenia właściwym urzędom celnym, będzie udzielało zezwoleń tylko tym osobom i instytucjom, które otrzymały od Ministerstwa Spraw Wewnętrznyych odpowiedni certyfikat przywozu, względnie wywozu (§ 2).

§ 6. Przewidzianych w p. b § 1 zezwoleń, o ile to dotyczyć będzie Wolnego Miasta Gdańska, Ministerstwo Skarbu będzie udzielało osobom i instytucjom, uprawnionym w myśl obowiązujących na obszarze tego miasta przepisów do sprowadzania substancyj i środków odurzających, a których nazwiska lub nazwy będą mu wskazane przez Senat Wolnego Miasta Gdańska.

§ 7. Na przywóz substancyj i przetworów odurzających z Wolnego Miasta Gdańska do Rzeczypospolitej Polskiej konieczne jest uzyskanie zezwolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W celu uzyskania takiego zezwolenia, osoby i instytucje importujące winny złożyć do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych należycie ostemplowane podania z wyszczególnieniem danych wymienionych w pp. a — f § 3.

§ 8. Na wywóz substancyj i przetworów odurzających z Rzeczypospolitej Polskiej do Wolnego Miasta Gdańska konieczne jest uzyskanie zezwolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W celu uzyskania takiego zewolenia osoby i instytucje eksportujące winny złożyć do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych należycie ostemplowane podanie z zastosowaniem się do postanowień ustępu 2 i 3 § 4.

§ 9. Przesyłki, zawierające substancje i przetwory odurzające, nadesłane do urzędu celnego drogą legalną i należycie zadeklarowane, będą przez urzędy celne zwrócone nadawcy na wypadek, gdyby osoby i instytucje, do których przesyłki te zostały adresowane, nie uzyskały zezwolenia wymaganego postanowieniami p. b § 1.

Takiemuż zwrotowi ulegną należycie zadeklarowane przesyłki, zawierające substancje i przetwory odurzające, o ile osoby lub instytucje, do których przesyłki te zostały adresowane i które posiadają zezwolenia wymagane postanowieniami p. b. § 1, nie podejmą ich z urzędów celnych w przepisanym terminie.

§ 10. W wypadkach fałszywego deklarowania przesyłek, zawierających substancje i przetwory odurzające niepokryte pozwoleniem przywozu, urzędy celne winny postępować w myśl art. 9 ustawy z dnia 22 czerwca 1923 r.

W analogiczny sposób postępują urzędy celne w wypadkach, gdy zwrot zagranicę przesyłek, zawierających substancje i przetwory odurzające, nie będzie mógł być dokonany zgodnie z postanowieniami ustępu 1 § 9 niniejszego rozporządzenia.

§ 11. Postanowienia ogólne, normujące tryb postępowana celnego, mają również zastosowanie do transportów, zawierających substancje i przetwory odurzające, o ile przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej.

§ 12. Przywóz i wywóz kokainy oraz jej soli i przetworów może odbywać się tylko przez urzędy celne w następujących miejscowościach: w Warszawie, Poznaniu, Lwowie, Wilnie i Gdańsku (Post. I. Packhof).

Przywóz i wywóz innych substancyj i przetworów odurzających może odbywać się przez urzędy celne w następujących miejscowościach: w Warszawie, Łodzi, Sosnowcu, Poznaniu, Bydgoszczy, Toruniu, Lwowie, Przemyślu, Krakowie, Katowicach, Wilnie, Stołbcach i Gdańsku (Post. 1. Hauptbahnhof I Packhof Simonsdorf).

§13. Winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia ulegną karze stosownie do przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 1923 r. w przedmiocie substancyj i przetworów odurzających (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 559).

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

Minister Sprawiedliwości:

(—) *A. Żychliński.*

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 10.II 1925 r. Nr. 15, poz. 98)

W sprawie № ......

....

....

w ....

wydano certyfikat

№ ....

na przywóz następujących narkotyków

....

....

....

....

....

....

....

od ....

w ....

z ....

przez Urząd Celny

....

Dnia ....

192 ..... r.

№ ....

Certyfikat przywozu

(Konwencja międzynarodowa w sprawie opjum w Hadze z r. 1912).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Rzeczypospolitej Polskiej, któremu zostało powierzone wykonanie ustaw w przedmiocie obrotu narkotyków objętych konwencją Haską z 1912 roku niniejszem zaświadcza, że:

....

....

....

w ....

zostało udzielone zezwolenie na przewóz

od ....

....

w ....

z ....

przez Urząd Celny ....

....

następujących narkotyków, przeznaczonych do celów leczniczych: / naukowych:

....

Niniejszy certyfikat jest przeznaczony dla uzyskania zezwolenia na eksport tych narkotyków z .... i nie może służyć jako zezwolenie na odbior ich z Urzędu Celnego.

Za Ministra
Spraw Wewnętrznych:

Warszawa, d. .... 192 r.

№ ....

Certyficat d'Importation

(Convention internationale de l'Opium de 1912).

Le Ministere de l'Intrieur de la Republique Polonaise chargé de l'application de la loi sur les stupéfiants visés par la Convention internationale de l'opium de 1912 a approuvé l'importation par:

....

....

....

a ....

de ....

a ....

en provenance de ....

par la douane de ....

des stupéfiants pour des besoins

medicaux:
scientifiques:

....

....

....

Ce certificat est destiné à obtenir l'approbation de l'importation de ces stupéfiants en provenance de .... et ne peut servir comme approbation pour les retirer de la douane.

pour le Ministre
de l'Interieur:

Varsovie, le .... 192 ..... r.

Odpis.

№ ....

Certyfikat przywozu

(Konwencja międzynarodowa w sprawie opjum w Hadze z r. 1912).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Rzeczypospolitej Polskiej, któremu zostało powierzone wykonanie ustaw w przedmiocie obrotu narkotyków objętych konwencją Haską z 1912 r., niniejszem zaświadcza:

że ....

....

w ....

zostało udzielone zezwolenie na przewóz od ....

....

w ....

z ....

przez Urząd Celny w ....

....

następujących narkotyków, przeznaczonych do celów leczniczych: naukowych;

....

....

....

Niniejszy certyfikat jest przeznaczony dla uzyskania zezwolenia na eksport tych narkotyków z .... i nie może służyć jako zezwolenie na odbiór ich z Urzędu Celnego

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

Warszawa, d.......... 192..... r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Warszawa, dn.......... 192..... r.

№ ....

Ministerstwu Skarbu (Departamentowi Ceł)

Przesyła się do wiadomości z prośbą o wydanie Urzędowi Celnemu w .... upoważnienia do odprawy przywozowej wymienionych w certyfikacie narkotyków.

Za Ministra:

Ministerstwo Skarbu

Warszawa, dn.......... 192..... r.

№ ....

Urzędowi Celnemu

w ....

Przesyła się do wiadomości z upoważnieniem do dokonania odprawy przywozowej wymienionych w certyfikacie narkotyków.

Za Ministra:

Urząd Celny

w ....

.... dn.......... 192..... r

№ ....

Do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

(Generalna Dyrekcja Służby Zdrowia).

Donosi się, że wymienione w certyfikacie przywozu № .... narkotyki zostały dn.......... 192..... r. według poz. .... rej. .... zwrócone nadawcy — odprawione w przywozie — skonfiskowane (niepotrzebne skreślić).

W transporcie brakowało:

....

....

Zwrot konfiskata nastąpił(y) skutkiem:

....

....

Naczelnik Urzędu Celnego:

Uwaga:

Niniejsze doniesienie winno być wysłane niezwłocznie po dokonaniu odprawy, zwrotu lub konfiskaty.

W sprawie № ....
....
....
w ....
wydano certyfikat
№ .... na wywóz
następujących narkotyków:
....
....
....
....
....
....
....
od ....
w ....
dla ....
w ....
....
Przez Urząd Celny
w ....
dnia ....
192.....r.

№..................

Certyfikat wywozu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych niniejszem oświadcza, że nie widzi przeszkód do udzielenia ....
....
zezwolenia na wywóz z Polski następujących narkotyków:
....
....
....
....
....
....
do ....
dla ....
przez Urząd Celny w..................

Wywożący oznajmił, że przepisy normujące obrót narkotyków w kraju przeznaczenia są mu znane, a na dowód, że kraj ten nie wzbrania wwozu tego transportu złożył:
....

Niniejszy certyfikat jest przeznaczony dla uzyskania od Ministerstwa Skarbu zezwolenia na wywóz i w razie dokonania transportu ulega zatrzymaniu przez Urząd Celny.

Za Ministra:

Warszawa, dn.................. 192..... r.

Odpis.

№..................

Certyfikat wywozu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych niniejszem oświadcza, że nie widzi przeszkód do udzielenia ....
....
zezwolenia na wywóz z Polski następujących narkotyków:
....
....
....
....
....
....
do ....
dla ....
przez Urząd Celny w..................

Wywożący oznajmił, że przepisy normujące obrót narkotyków w kraju przeznaczenia są mu znane, a na dowód, że kraj ten nie wzbrania wwozu tego transportu złożył:..................
....

Niniejszy certyfikat jest przeznaczony dla uzyskania od Ministerstwa Skarbu zezwolenia na wywóz i w razie dokonania transportu ulega zatrzymaniu przez Urząd Celny.

Za Ministra:

Warszawa, dn.................. 192..... r.

MINISTERSTWO SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Warszawa, dn..................

№ ....

Ministerstwu Skarbu
(Departament Ceł)

przesyła się do wiadomości z prośbą o wydanie Urzędowi Celnemu w.................. upoważnienia do dokonania odprawy wywozowej wymienionych w certyfikacie narkotyków.

Za Ministra:

MINISTERSTWO SKARBU

Warszawa, dn..................

№ ....

Urzędowi Celnemu
w..................

Przesyła się do wiadomości z upoważnieniem do dokonania odprawy wywozowej wymienionych w certyfikacie narkotyków:

Za Ministra:

URZĄD CELNY

w ....

.... dn.................. 192.....r.

Do
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
(Generalna Dyrekcja Służby Zdrowia).

Zwracając przedłożony przez ....
....
certyfikat wywozu donosi się, że wymienione w nim narkotyki zostały dn.................. ....192..... r. wywiezione do poz.................. rej. .... według adresu w certyfikacie wskazanego, z wyjątkiem następujących ilości:
....
....
....

Naczelnik
Urzędu Celnego:

ZAŁĄCZNIK I.

Uwaga!

Niniejsze doniesienie winno być wysłane niezwłocznie po wywozie transportu.

W razie gdyby transport zawierał ilości narkotyków mniejsze od podanych w certyfikacie, należy to w zawiadomieniu zaznaczyć.

148.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 29 stycznia 1925 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia z dn. 11 września 1924 r. o ustanowieniu ceł wywozowych na niektóre towary.

Na podstawie art. 7 ust. a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Pozycji taryfy celnej 243, wprowadzonej rozporządzeniem z dnia 11 września 1924 r. o ustanowieniu ceł wywozowych na niektóre towary (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 796) nadaje się brzmienie następujące:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł gr.
243	Masa papierowa przyrządzona chemicznie z drzewa, słomy, szmat i t. p. (błonnik roślinny—celuloza) sulfitowa (siarczynowa), sucha i wilgotna .	0.70

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.
Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) Janicki.

(Dz. U. R. P. z dn. 10.II 1925 r. Nr. 15, poz. 102).

149.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 30 stycznia 1925 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 6 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87 poz. 832 (cło wywozowe na niektóre towary).

Na zasadzie art. 7 ustęp a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80 poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Pozycji taryfy celnej 223 nadaje się brzmienie następujące:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł.	gr.
223	Makuchy	5	—
	Uwaga: makuchy odolejone, zawierające 2% i mniej oleju, wywożone za pozwoleniami Ministerstwa Skarbu . .	bez	cła

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.
Minister Rolnictwa
i Dóbr Państwowych:
(—) Janicki.

(Dz. U. R. P. z dn. 13.II 1925 r. Nr. 16, poz. 106).

150.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 31 stycznia 1925 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia z dn. 11 września 1924 r. o ustanowieniu ceł wywozowych na niektóre towary.

Na podstawie art. 7 ustęp a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80 poz 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Pozycja 235 taryfy celnej, ustanowiona w rozporządzeniu z dnia 11 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83 poz. 796), otrzymuje brzmienie następujące:

235. Żelaziwo i stal: stare, lane i kute: fragment, łom, szmelc (z wyjątkiem odpadków z białej blachy), wióry, również prasowane i proszek . . . . 5.—

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.
Minister Rolnictwa
i Dóbr Państwowych:
(—) Janicki.

(Dz. U. R. P. z dn. 13.II 1925 r. Nr. 16, poz. 108).

151.

OKÓLNIK T. 100

w sprawie clenia olejów roślinnych.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec trudności, nasuwających się w Urzędach celnych przy taryfikacji olejów roślinnych, podlegających odprawie według poz. 117 p. 7 lit. a, względnie b, zależnie od ilości wolnych kwasów tłuszczowych, Ministerstwo Skarbu Departament Ceł uznaje za możliwe, w wypadkach kiedy do transportu oleju takiego dołączona będzie analiza, poświadczona przez miejscowy Konsulat Polski, określająca zawartość wolnych kwasów tłuszczowych powyżej 1%, odprawiać olej taki według poz. 117 p. 7 lit. a. i wydzielać próbki dla przesłania do Departamentu Ceł dla sprawdzenia.

Po uiszczeniu cła i złożeniu zobowiązania przez stronę na pismie pokrycia różnicy w razie ujawnienia zawartości wolnych kwasów tłuszczowych poniżej 1%, towar taki może być wydany stronie bez przeszkód.

Po otrzymaniu z Departamentu Ceł orzeczenia taryfowego, dotyczącego powyższego towaru, Urząd Celny winien bezzwłocznie sprawdzić prawidłowość odprawy i w razię ujawnienia różnicy zarządzić wyrównanie jej przez stronę.

Warszawa, dnia 28 stycznia 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dzierżgowski.*

Dyrektor Departamentu Ceł.

Skarbowość związków samorządowych.

152.

ROZPORZĄDZENIE 1

Ministra Spraw Wewnętrznych oraz Ministra Skarbu

z dnia 22 stycznia 1925 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne.

Na podstawie § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 522) zarządza się co następuje:

§ 1.

Do § 8 rozp. Prezydenta.

Preliminarze budżetowe związków komunalnych w przypadkach, gdy zawierają pozycje, przewidziane w § 4 lit g) rozporządzenia Prezydenta, podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej w całości, zarówno po stronie przychodowej, jak i rozchodowej.

Preliminarze budżetowe winny być przedstawiane wdwóch egzemplarzach bezpośredniej władzy nadzorczej, która w wypadku, gdy nie jest uprawniona, względnie upoważniona do ich zatwierdzenia prześle te preliminarze wraz ze swą opinją w terminie 7-dniowym władzy nadzorczej, właściwej do ich zatwierdzenia.

Przy obliczaniu terminów 7-dniowego i 30-dniowego nie bierze się w rachubę dnia otrzymania przez władzę nadzorczą preliminarza budżetowego. Władza nadzorcza, właściwa do zatwierdzenia preliminarza budżetowego, winna zawiadomić zainteresowany związek komunalny o dniu wpływu odnośnego preliminarza.

O ile budżet nie zostanie zatwierdzony przed rozpoczęciem roku budżetowego, to gospodarkę związku komunalnego prowadzi się na zasadzie prowizorjum miesięcznego w granicach jednej dwunastej części wydatków zwyczajnych ubiegłego okresu budżetowego.

Przepisy § 8 nie mają zastosowania do tych preliminarzy budżetowych związków komunalnych na rok 1925, które przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zostały na zasadzie dotychczasowych przepisów przez władzę nadzorczą zatwierdzone, względnie na które władza ta wyraziła swą zgodę.

§ 2.

Do § 13 rozp. Prezydenta.

Uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu, wynikające z ustępu 1 art. 37 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747), co do zatwierdzania preliminarzy budżetowych związków komunalnych przekazuje się wojewodom (delegatowi Rządu w Wilnie) i dyrektorom izb skarbowych.

§ 3.

Do § 14 ust. 2 rozp. Prezydenta.

Przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, zawarte w §§ 8 i 13, tudzież w §§ 1, 7 i 9 wchodzą w życie z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

Minister Skarbu:

(—) ***W. Grabski***

(Dz. U. R. P. z dn. 10.II 1925 r. Nr. 15, poz. 99).

153.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 4 lutego 1925 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zmiany maksymalnych norm podatku miejskiego od towarów przywożonych drogami żelaznemi.

Na podstawie ustępu 1 art. 12 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się, co następuje:

§ 1. § 9 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317), zmieniony częściowo rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 875), otrzymuje brzmienie następujące:

„Ustala się następujące normy podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznemi normalno-torowemi i wąskotorowemi (dojazdowemi) do miast, które przed dniem 1 lipca 1923 r. uzyskały zatwierdzenie statutów o poborze samoistnych podatków od towarów przywożonych, lub wywożonych.

I. a) dla gminy m. st. Warszawy podatek nie może przekroczyć kolejowej opłaty przewozowej za odległość 40 klm.,

b) dla gminy m. Łodzi, Lwowa, Krakowa i Wilna podatek nie może przewyższać kolejowej opłaty przewozowej za odległość 30 km.,

c) dla pozostałych uprawnionych gmin miejskich podatek nie może przenosić kolejowej opłaty przewozowej za odległość 10 klm.

Od przesyłek jednostkowych zwyczajnych i pośpiesznych, za które opłata przewozowa oblicza się według sztuki, a nie według wagi, podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przekroczyć:

1) za konie i bydło rogate rosłe — 2 zł. od sztuki,

2) za inne zwierzęta — 50 groszy od sztuki.

II. Podatek od towarów. przywożonych z odległości nie dalszej, niż 50 klm. dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich, nie może przewyższać połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm.

III. Podatek od drobnych przesyłek o wadze do 20 klg. nie może przewyższać dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm.

IV. Od ładunków poniżej wymienionych, podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższać na kolejach normalno-torowych i kolejkach dojazdowych połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm.

1) budulec drzewny nieobrobiony, drzewo celulozowe i osikowe,
2) cegły i dachówki,
3) cement,
4) drzewo opałowe,
5) jaja,
6) kamienie, minerały surowe i zgruba obrobione,
7) karpina,
8) kasza krajowa i otręby,
9) kości surowe,
10) kwas siarkowy i solny i sól glauberska,
11) masa drzewna i celuloza, budulec obrobiony,
12) masa kamienna,
13) melasa,
14) mleko i jego przetwory (nabiał),
15) nawozy sztuczne i naturalne oraz fosforyty,
16) odpadki skór i obrzynki do 4 cm. szerokości,
17) papa dachowa,
18) pasza, trawa. siano, słoma, plewy,
19) piasek. żwir i glina,
20) rudy żuzle, szlaka, wypałki pirytowe,
21) smoła węglowa surowa i preparowana oraz gudron,
22) szkło tłuczone,
23) szmelc,
24) szmaty,
25) wapień. dolomit palone, oraz wapno,
26) zboże w ziarnie, mąka zbożowa, chleb i suchary z chleba,
27) ziemniaki świeże, jarzyny, warzywa, buraki cukrowe oraz wytłoki buraczane,
28) zwierzęta domowe żywe,
29) żelazo i stal surowa (surówka) blacha do krycia dachów".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dwa tygodnie po ogłoszeniu,

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. Us. R. P. Nr. 16, z dnia 13 lutego 1925 r. poz. 111).

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

154.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 stycznia 1925 r.

o służbie przygotowawczej i egzaminie kandydatów na stanowiska II kategorji w państwowej służbie administracyjnej.

Na zasadzie art. 11 i 12 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kandydaci na stanowiska II kategorji w państwowej służbie administracyjnej we wszystkich działach administracji państwowej z wyjątkiem Ministerstwa Sprawiedliwości,

winni odbyć służbę przygotowawczą (praktykę), przewidzianą w art. 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) i złożyć egzamin przepisany niniejszem rozporządzeniem.

§ 2. Do służby przygotowawczej dopuszczeni być mogą kandydaci, odpowiadający warunkom określonym art. 6 i 7 ustawy o państwowej służbie cywilnej, jeżeli wykażą się dowodem ukończenia szkół z zakresem wykształcenia średniego ogólno - kształcącego lub zawodowego (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. — Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 629) względnie zwolnieniem od wymogu przepisanego wykształcenia — w myśl art. 11 ustęp ostatni, względnie w czasie przejściowym art. 115 ustęp pierwszy ustawy o państwowej służbie cywilnej.

§ 3. Podania o dopuszczenie do służby przygotowawczej należy wnosić do władzy powołanej do mianowania.

Do podań tych mają być dołączone: metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dowód ukończenia wymaganych studjów oraz dokładny życiorys.

Przed przyjęciem do służby przygotowawczej władza powołana do mianowania zasięga opinji lekarza urzędowego co do stanu zdrowia kandydata.

§ 4. Służba przygotowawcza trwa zasadniczo rok. W czasie służby przygotowawczej kandydat winien zapoznać się z czynnościami należącemi do tego działu administracji państwowej, w którym pełni służbę, oraz z manipulacją kancelaryjno - biurową.

O wyniku służby przygotowawczej orzeka na podstawie sprawozdania bezpośredniej władzy służbowej praktykanta oraz opinji komisji kwalifikacyjnej władza powołana do mianowania.

Sprawozdanie winno zawierać ocenę pilności i uzdolnienia praktykanta oraz jego zachowania się w służbie i poza służbą.

W razie ujemnego wyniku służby przygotowawczej może władza powołana do mianowania zwolnić kandydata ze służby lub orzec przedłużenie służby przygotowawczej, jednak najwyżej na przeciąg dalszych dwóch lat. Jeżeli ponowna ocena wypadnie ujemnie, należy kandydata zwolnić ze służby.

§ 5. Po ukończeniu pierwszego, a przed upływem trzeciego roku służby przygotowawczej z dodatnim wynikiem winien praktykant poddać się egzaminowi.

W razie niepoddania się egzaminowi w ciągu lat trzech od wstąpienia do służby należy zwolnić kandydata ze służby.

Podania o dopuszczenie do egzaminu należy wnosić w drodze służbowej do władzy powołanej do mianowania, która orzeka o dopuszczeniu do egzaminu, jego terminie i o składzie komisji (§ 4).

W wypadku, przewidzianym w ustępie drugim § 6 termin egzaminu i skład komisji egzaminacyjnej wyznacza przełożony tej władzy, przy której kandydat ma się poddać egzaminowi. Wyznaczenie terminu następuje przytem na wniosek władzy orzekającej o dopuszczeniu kandydata do egzaminu.

§ 6. Komisje egzaminacyjne ustanawia się przy władzach naczelnych oraz przy władzach i urzędach bezpośrednio podległych władzom naczelnym.

Właściwa władza naczelna może odstąpić od utworzenia komisji egzaminacyjnej przy niektórych władzach II instancji i przekazać egzaminowanie kandydatów z odnośnych okręgów komisjom egzaminacyjnym, utworzonym przy innych władzach II instancji tego samego działu służby.

Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i dwóch komisarzy egzaminacyjnych.

Listę przewodniczących komisji egzaminacyjnej ustanawia właściwa władza naczelna — listę zaś komisarzy egzaminacyjnych naczelnik władzy właściwej, powołanej do mianowania na okres dwóch lat kalendarzowych z pośród podległych im urzędników.

Przewodniczący komisji egzaminacyjnej musi mieć ukończone studja prawnicze, zakończone przepisanemi egzaminami.

Przewodniczącemu służy prawo egzaminowania.

Kolejność egzaminowania oznacza przewodniczący.

§ 7. Egzamin jest pisemny i ustny.

Egzamin ustny winien odbyć się najpóźniej w terminie trzydniowym po pisemnym.

§ 8. Egzamin pisemny polega na wypracowaniu jednego lub dwóch tematów, wybranych przez komisję egzaminacyjną na wniosek poszczególnych egzaminatorów.

Przedmiotem wypracowania ma być załatwienie jednej lub dwóch spraw administracyjnych na podstawie aktów, względnie pisemne rozwiązanie kilku podyktowanych pytań z zakresu danego działu administracji.

Przy wyborze przedmiotu winna komisja baczyć na to, aby kandydat o średniem uzdolnieniu mógł wypracować zadania w przeciągu 6 godzin. Egzamin nie może trwać dłużej, niż 8 godzin.

Egzamin pisemny odbywa się w lokalu urzędowym pod nadzorem jednego z członków komisji lub innego wyznaczonego urzędnika. Kandydat winien mieć możność korzystania ze zbioru ustaw i rozporządzeń, wszelka inna pomoc a w szczególności porozumiewanie się kandydatów między sobą lub z innemi osobami jest niedopuszczalne.

Kandydat po ukończeniu wypracowania przed opuszczeniem lokalu urzędowego oddaje je urzędnikowi sprawującemu nadzór, który stwierdza na wypracowaniu czas rozpoczęcia i ukończenia wypracowania i zabezpiecza wypracowanie przez opieczętowanie.

Egzamin pisemny może się odbywać równocześnie z kilku kandydatami.

§ 9. Przedmiotem egzaminu ustnego jest:

1) ogólna znajomość ustawy konstytucyjnej,

2) dokładna znajomość przepisów administracyjnych odnośnej gałęzi tego działu, w którym kandydat pełni służbę,

3) ustrój i zakres działania władz i urzędów państwowych i samorządowych,

4) przepisy o państwowej służbie cywilnej,

5) przepisy kancelaryjno - manipulacyjne.

Prócz tego winien kandydat objaśnić przy egzaminie ustnym załatwienie tematów egzaminu pisemnego.

Komisja egzaminacyjna winna zwrócić przedewszystkiem uwagę, czy i w jakim stopniu kandydat posiada zdolność pojmowania i praktycznego zastosowania obowiązujących ustaw i przepisów.

Egzamin ustny odbywa się z każdym kandydatem z osobna i nie może trwać dłużej, niż dwie godziny.

§ 10. Jeżeli komisja egzaminacyjna uzna wypracowanie pisemne jednomyślnie za nieudatne, uważa się egzamin za niezłożony i bez egzaminu ustnego oddala się kandydata ze stopniem „niedostatecznie".

W przeciwnym razie po odbyciu egzaminu ustnego stwierdza się wynik z równomiernem uwzględnieniem pisemnego i ustnego egzaminu.

Wynik egzaminu oznacza się stopniami:

1) „bardzo dobry", jeżeli kandydat wykazał wybitną i bardzo dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych,

2) „dobry", jeżeli kandydat wykazał dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych,

3) „dostateczny", jeżeli wiadomości kandydata są wystarczające,

4) „niedostateczny", jeżeli wiadomości kandydata są niewystarczające.

W razie niedostatecznego wyniku egzaminu komisja oznacza termin powtórzenia egzaminu. Termin ten nie może być krótszy, niż trzy miesiące, nie dłuższy zaś, jak rok.

W razie ponownego niedostatecznego wyniku, egzaminu powtarzać nie wolno i należy kandydata zwolnić ze służby.

Uchwały komisji egzaminacyjnej zapadają większością głosów i są ostateczne.

Ostatni daje głos przewodniczący.

§ 11. Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół, do którego wpisuje się skład komisji egzaminacyjnej, tematy egzaminu pisemnego i ocenę wypracowań, pytania egzaminu ustnego i ocenę poszczególnych odpowiedzi, tudzież uchwałę komisji o wyniku egzaminu.

§ 12. Na dowód poddania się egzaminowi otrzymuje kandydat świadectwo urzędowe, wystawione przez komisję egzaminacyjną, według dołączonego wzoru.

Świadectwo ma być podpisane przez przewodniczącego komisji i komisarzy egzaminacyjnych oraz zaopatrzone pieczęcią urzędu, przy którym komisja została ustanowiona.

§ 13. Kandydatom, którzy pełnią służbę nie w siedzibie komisji egzaminacyjnej i poddają się po raz pierwszy egzaminowi, należą się normalne djety i koszty podróży.

§ 14. W wyjątkowych wypadkach Rada Ministrów, na wniosek właściwej władzy naczelnej, może zwolnić poszczególnych kandydatów na stanowiska, wymienione w § 1 w całości lub w części od egzaminu praktycznego, ustanowionego niniejszem rozporządzeniem.

§ 15. Urzędnik mianowany do odwołania (prowizoryczny) na wypadek zamiaru mianowania go na stałe może być zwolniony od służby przygotowawczej, jeżeli przesłużył przynajmniej jeden rok w służbie państwowej, winien być jednak poddany egzaminowi praktycznemu, o ile nie zostanie do niego zastosowane postanowienie § 14.

Przepis powyższy stosuje się analogicznie do pracowników kontraktowych.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i tracą równocześnie moc obowiązującą dotychczasowe przepisy, wydane w przedmiocie unormowanym niniejszem rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów:

(—) *W. Grabski.*

Wzór do § 12 rop. Rady Min. z dnia 16 stycznia 1925 r.—poz. 103.

L. protokółu egzaminacyjnego . . . .

SWIADECTWO.

Pan . . . . ,

(charakter służbowy) . . . .

poddał się w dniach . . . .

na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 103) egzaminowi na stanowiska II kategorji w państwowej służbie administracyjnej i złożył go z wynikiem . . . .

, ... dnia . . . . 192 , , r,

(Pieczęć)

Komisja egzaminacyjna przy . . .

. . . . ,

Przewodniczący komisji:

Komisarze egzaminacyjni:

(Dz. U. R. P. z dn. 13 lutego 1925 r. Nr. 16, poz. 103).

155.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1925 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 631).

Na mocy art. 11 i 17 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 631) otrzymuje brzmienie następujące:

„Uzgodnienie dotychczas istniejącego stanu rzeczy we władzach i urzędach państwowych z ustanowioną niniejszem rozporządzeniem tabelą stanowisk winno nastąpić najpóźniej z końcowym terminem ustalania urzędników w myśl przepisów art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej t. j. najdalej do dnia 31 marca 1925 r.".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Ratajski.

Minister Spraw Wojskowych:
(—) Sikorski.

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) Al. Skrzyński.

Minister Sprawiedliwości:
(—) A. Żychliński.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.

Kierownik Ministerstwa Wyznań
Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) Jan Zawidzki.

Minister Kolei:
(—) Tyszka.

Minister Rolnictwa
i Dóbr Państwowych:
(—) Janicki.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) F. Sokal.

Minister Reform Rolnych:
(—) W. Kopczyński.

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:
(—) Rybczyński.

(Dz. U. R. P. z dn. 13.II 1924 r. Nr. 16, poz. 105).

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa 22. Nr. 27989. 17-II. 1924 r.